

film falder brikkerne først til i mønstret, når man til sidst får løsningen, men set i perspektiv bagud er der selvfølgelig god logik i det tilsyneladende uforståelige. Marnies neurose stammer fra barndommen, da hun var ude for en voldsom hændelse, medvirkende i et drab. Det er ikke drabet, der har afsporet hendes følelser, men derimod moderens undertrykkelse af begivenheden. Af lutter moderkærlighed bliver Marnie ligesom hovedpersonen i „Psycho“ psykisk defekt, og det er den hellige, men dødsensfarlige moderfølelse, som Hitchcock atter spidder med diabolisk oplagthed.

Marnie reddes, fordi en mand forelsker sig i hende og beslutter sig til at blive hendes private psykoanalytiker. Kuren er kærlighed, og ægteskabet skal først være terapi, inden det kan fuldbyrdes. I ægteskabsafsnittet er filmen svagest, fordi den er skematisk, men den genvinder sin kraft til slut, da nøgleordet *decent* skrives imod os.

„Marnie“ har en forfriskende barsk humor, og man beundrer atter Hitchcocks fornemmelse for at skildre det almindelige, så det bliver faretruende og betydningsfuldt dobbelttydigt. Filmens kontorscener er forbløffende fine, og der er fundet en række rigtigt udseende birolleskuespillere frem. *Diane Baker* er skønt fotograferet og varm i sin jalousi, mørk sensuel overfor „*Tippi*“ *Hedren*, der er anvendt smidigt. Hendes barnlige, aldrig rigtigt modnede ansigt passer fortrinligt til den vanskelige rolle, som hun ikke klarer sig helt heldigt igennem. *Sean Connery* er man glad for at se som en anden end James Bond, og han er på bølgelængde med Hitchcocks sarkastiske facon. Han tager ikke pigen helt alvorlig.

Robert Burks' foto er atter forbløffende smukt, og kameraet er ofte brugt meget effektivt distanceskabende. Som en pudsig protest mod den moderne films efterhånden helt trivielle forkærlighed for *on location*-optagelser må man opfatte Hitchcocks lystigt umaskerede brug af bagprojektioner, en smuk understregning af, at dette er film, ikke dokumentarisme. Hvor komisk, at nogle anmeldere tror, det skyldes ubehjælpomhed.

Ib Monty.

2 x Donner

NOTHING BUT THE BEST („Kun det bedste“), England 1964. Prod.: Domino (David Deutsch). Instr.: Clive Donner. Manus.: Fre-

deric Raphael efter novelle af Stanley Ellin. Foto: Nicolas Roeg (Eastmancolor). Klipping: Fergus McDonnell. Arkitekt: Reece Pemberton. Musik: Ron Grainer. Medv.: Alan Bates (Jimmy Brewster), Denholm Elliott (Charlie Prince), Harry Andrews (Mr. Horton), Milliecent Martin (Ann Horton), Pauline Delany (Mrs. March), Godfrey Quigley (Coates), Alison Leggatt (Mrs. Brewster), Lucinda Curtis (Nadine), Nigel Stock (Ferris), James Villiers (Hugh), Drewe Henley (Denis), Avica Landon (Mrs. Horton). Dansk distrib.: Dansk-Svensk Film. Dansk prem.: 28. 9. 1964, Folketeatret, Odense. Længde: 2715 m (99 min.).

THE CARETAKER („Den mærkelige gæst“), England 1963. Prod.: Caretaker Films (Michael Birkett). Instr.: Clive Donner. Manus.: Harold Pinter efter sit eget skuespil. Foto: Nicolas Roeg. Klipping: Fergus McDonnell. Prod. design: Reece Pemberton. Musikalske effekter: Ron Grainer. Medv.: Alan Bates (Mick), Donald Pleasance (Davies), Robert Shaw (Aston).

Dansk distrib.: Film-Centralen-Palladium. Dansk prem.: 10. 11. 1964, Dagmar. Længde: 2885 m (105 min.).

Clive Donner er en behageligt udogmatisk instruktør. Han prøver sig heldigt frem i forskellige genrer, han har ikke anstrengende meninger. Han *fremlægger*, og hans styrke er bl. a., at han er solidarisk med sine personer. „Kun det bedste“ er både typekomedie og sædeskildring, af og til sort komedie (omend af den venligste slags) og undertiden satirisk farce, og Donner bringer nye aspekter ind på karrieremageren som type og fører dermed en engelsk komedietradition up to date på en højt personlig måde.

Jimmy Brewsters vej mod toppen er beskrevet med stimulerende vid, og det er velgørende, at Donner ikke søger at bilde os ind, at luksus, elegance, smarte piger og hurtige biler ikke er noget at stræbe imod. Tværtimod gør Donner og fotografen *Nicolas Roeg* velstandstilværelsen behageligt attraktiv i de meget elegant komponerede og koloristisk overrumplende smukke billeder. Filmen har en visuel elegance, som er smukt beskrivende.

I historien synes den at have to svage punkter. Da Jimmy uundvædigt bliver morder, rykkes han fra det almindelige over i det specielle. Man behøvede ikke en så ekseptionel handling for at demonstrere Jimmys hensynsløshed. Og filmens *crime doesn't pay*-slutning bryder med filmens øvrige moralske hensynsløshed og forekommer påtaget, hvad den vist også er. I sin oprindelige udgave sluttede filmen med, at Jimmy – og tilskuerne – ikke var klar over, om hans forbrydelse blev opdaget eller ej.

Men trods dette, og trods en vis marcheren på stedet i midterpartiet, er filmen en nydelse.